

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.404/2013/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év június hó 11. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2013. év július hó 12. napján kelt **4.B.74/2012/118. számú ítéletét megváltoztatja.**

Az I. r. és II. r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményét a 2012. évi C. törvény **178. § (1) bekezdésének I. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja** szerint minősülő társtettesként elkövetett **kábítószer-birtoklása büntettének minősíti.**

Az I. r. és II. r. vádlottak fegyházbüntetését **egyaránt 6 (hat) évre** enyhíti.

A III. r. vádlott börtönbüntetését **4 (négy) évre** enyhíti.

A III. r. vádlott tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság B.VIII.80.730/2008/7. számú jogerős ítéletével kiszabott, végrehajtani rendelt szabadságvesztés tartama **helyesen 8 (nyolc) hónap.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

A III. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 134.827.- (százharmincnégyezer-nyolcszázhuszonhét) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében

Az I. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószerrel-kereskedelem büntette [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés 4. fordulat és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett lopás büntette [2012. évi C. törvény 370. § (1) és (2) bekezdés bb.) és bc.) pont és (5) bekezdés b.) pont] miatt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 10 év kiutasításra ítélte;

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószerrel-kereskedelem büntette [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés 4. fordulat és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett lopás büntette [2012. évi C. törvény 370. § (1) és (2) bekezdés bb.) és bc.) pont és (5) bekezdés b.) pont] miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre és 10 év kiutasításra ítélte;

A III. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószerrel-birtoklása büntette [2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdés 1. fordulat és (2) bekezdés b.) pont] és társtettesként elkövetett lopás büntette [2012. évi C. törvény 370. § (1) és (2) bekezdés bb.) és bc.) pont és (4) bekezdés b.) pont] miatt halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 10 év kiutasításra ítélte, valamint elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.B.VIII.80.730/2008/7. számú ítélettel kiszabott 8 hónap börtönbüntetés és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.25.065/2008/9. számú ítélettel kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett arról, hogy az I-II-III. r. vádlottak a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra, valamint a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész az I-II-III. r. vádlottak terhére, a büntetés súlyosításáért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásáért, valamint a III. r. vádlott esetében a minősítés megváltoztatásáért; az I. r. és a II. r. vádlottak, valamint védőik felmentés és enyhítés érdekében; a III. r. vádlott enyhítésért; a III. r. vádlott védője a lopás büntette miatt emelt vád alól felmentés céljából és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.165/2013/6-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a büntetés súlyosítására irányuló részében tartotta fenn, a vádlottak és védők fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte és értékelési körébe vonta. A bizonyítékok gondos és okszerű mérlegelésével a tényállást hibamentesen állapította meg és indokolási kötelezettségét is teljesítette. Összevetette a vádlottak vallomásait önmagukkal, egymással és az eljárás egyéb bizonyítékaival, így a tanúvallomásokkal, szakvéleményekkel és az okirati bizonyítékokkal. Kellő magyarázatát adta annak, hogy az I-II. r. vádlottak védekezését milyen okból vetette el.

Az ítélet 28. oldal második bekezdésében helyesen fejtette ki, hogy az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása miért kedvezőbb.

A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes. A lopás esetében azonban a jogszabályhely megjelölése téves, ugyanis a dolog elleni erőszak, mint minősítő körülmény jogszabályhelye helyesen a 2012. évi C. törvény 370. § (2) bekezdés bd.) pontja.

A törvényszék a bűnösségi körülményeket megfelelően sorolta fel, további súlyosító körülmény viszont, hogy a vagyon elleni bűncselekmény két minősítő körülmény folytán is súlyosabban minősül. A büntetés kiszabásakor a büntetési tétel

középmértéke az irányadó, a vádlottak esetében nincs olyan nyomatékos enyhítő körülmény, mely az irányadó középmértéknél enyhébb büntetés kiszabását indokolná. A III. r. vádlott esetében ezen túl sem a bűncselekmény jellege, sem a személyi körülményei nem indokolják enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását. Mindezekre tekintettel az ítélet megváltoztatására, mindhárom vádlottal szemben hosszabb tartamú, fegyház fokozatú szabadságvesztés kiszabására, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli átiratában foglaltakkal egyező indítványt tett.

Az I. és II. r. vádlottak védői a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a büntetés enyhítése iránt tartották fenn. Álláspontjuk szerint a kiszabott fegyházbüntetés mértéke eltúlzott, a jelentős időmúlásra tekintettel indokolt a szabadságvesztés tartamának enyhítése.

A III. r. vádlott védője kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet kétséget kizáró módon megállapítani, hogy védencének tudomása volt a szabálytalan áramvételezésről. A III. r. vádlott csak 2009. decemberben érkezett a fóti ingatlanra a kendernövények gondozása céljából, nem láthatta, hogy a fal megbontott állapotban van és a bontás előzményével és annak céljával sem lehetett tisztában. Önmagában egyébként egy áramvezeték takaró fal kibontása még nem feltételezi, hogy arra áramlopás céljából került sor, ez akár jogszerűen végzett szerelési munka miatt is szükségessé válhatott. Annak eldöntéséhez, hogy a szabad szemmel látható vezetékek egymáshoz való csatlakozása megfelel-e a legális áramvételezésnek, magas fokú szakértelem kell, mellyel a III. r. vádlott nem rendelkezik. Álláspontja szerint sem a ház tulajdonosa, sem az ELMÜ ellenőrei számára nem volt egyértelmű az áramlopás ténye, így védencétől sem várható el, hogy ezt azonnal felismerje.

A büntetés kiszabása körében utalt a III. r. vádlott alacsony műveltségére és iskolázottságára, az eshetőleges szándékára, az I-II. r. vádlottak általi befolyásolásra, az alkalomszerű elkövetésre és arra, hogy önhibáján kívül került olyan nehéz anyagi helyzetbe, mely belesodorta e cselekmény elkövetésébe.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a III. r. vádlottat a lopás büntette miatt emelt vád alól mentse fel és a kábítószerrel visszaélés büntette miatt kiszabott büntetést enyhítse.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezte.

Kihallgatta tanúként a ház bérbeadásával kapcsolatban AA-t, BB-t, CC-t és a III. számú tanút.

Az I. és II. számú vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdésére alapozottan - történő felolvasására törvényesen került sor. Ezeknek a meg nem jelent tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a törvényszék sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

Az elsőfokú bíróság szakértő bevonásával pótolta az ültetvény működtetéséhez igénybe vett villamos energia mennyiségének és értékének megállapítását, melyet a nyomozó hatóság elmulasztott.

Ismertette a szakértői véleményeket és az egyéb okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulat és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás kisebb mértékben hiányos és iratellenes. A megalapozatlanságot az ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel és helyesbitéssel orvosolta.

A tényállás **I. pontját kiegészíti** az ítélet

- 13. oldal negyedik bekezdésében azzal, hogy a házban talált összesen 43,24 gramm növényi anyag delta-9-THC tartalma 0,501+-0,0127 gramm volt, mely a csekély mennyiség felső határát nem éri el, annak 50,1 %-a (vegyész-szakértői vélemény bírósági iratok 695-697. szám alatt).

- 13. oldal ötödik bekezdésében azzal, hogy a lakásban talált összesen 2510 gramm növényi anyag delta-9-THC tartalma 16,26+-1,88 gramm volt, mely a jelentős mennyiség alsó határát nem éri el, annak 81,3 %-a (vegyész-szakértői vélemény bírósági iratok 667-669. szám alatt).

- 13. oldal ötödik bekezdés után azzal, hogy a vádlottak által termesztett kábítószer a tőszámot és a szüretelés utáni növények hatóanyag tartalmát együttesen számítva sem érte el a különösen jelentős mennyiséget.

A tényállás **I. pontjából** az ítélet 13. oldal második bekezdésből **mellőzi** az I-II. r. vádlottak kereskedői tevékenységével kapcsolatos megállapítást, miszerint a „marihuánát ismeretlen társaik részére értékesítették, illetve, hogy az elutalt pénz ebből származott”. E bekezdésbe azt **illeszti**, hogy a „vádlottak a kábítószert nagy tételben kívánták ismeretlen személyek részére értékesíteni, ténylegesen azonban nem állapítható meg, hogy a vádlottak a megtermelt kábítószert bárkinek is eladásra felkínálták, avagy továbbadták volna.”

A tényállás **I. pontját kiegészíti** az ítélet 14. oldal első bekezdésében azzal, hogy „a vádlottak a tőlük lefoglalt pénzt kábítószer termesztésre kívánták felhasználni.”

A fenti változtatással a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján tartalmazza a bizonyítékok számbavételét, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is. Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységekor a logika szabályaival és hétköznapi gondolkodással ellentétes megállapítást és következtetést nem tett. Meggyőző érveléssel számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg és miért találta bizonyítottnak a vádlottak terhére rótt bűncselekmények elkövetését.

A tényállás a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő mérlegelésén alapul, a tényállásban megállapított tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal, az csak kisebb részben szorult változtatásra. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését az indokolta, hogy bár a törvényszék elfogadta a vegyész-szakértő véleményét, annak az ügy szempontjából releváns megállapításait a tényállás hiányosan tartalmazta.

A törvényszék a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő és ésszerű mérlegelésével vetette el az I. r. és a II. r. vádlottak tagadásból álló védekezését, miszerint a fóti ingatlanban folyó kábítószer termesztésről, illetve a budapesti lakásban lefoglalt kábítószerrel nem volt tudomásuk.

A tanúk közül AA, BB, CC és a III. számú tanú egyértelműen azonosították a II. r. vádlottban azt a személyt, aki a bérleti szerződést kötötte és a bérleti díjat fizette, ezen kívül AA és CC tanúk felismerték a nő kísérlőjeként az I. r. vádlottat is.

A III. r. vádlott terhelő vallomása alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy az I-II. r. vádlottak ajánlották fel, hogy dolgozzon a fóti ültetvényen, ők vitték a helyszínre, felügyelték a munkákat és több alkalommal meg is jelentek a háznál. Ezt alátámasztották a híváslisták adatai is, miszerint a budapesti - az I-II. r. vádlottak által lakott - lakásban talált telefonok és a fóti ingatlanban talált telefon kapcsolatban állt, illetve többször is forgalmazott Fót környékén.

Nem elfogadható a II. r. vádlott védekezése a körben sem, hogy a budapesti lakást nem csak ők használták, hanem egy Xy névre hallgatónak, felderítetlenül maradt nő is. Egyrészt ilyenre I. r. vádlott egy alkalommal sem hivatkozott, illetve a lakásban kizárólag az I-II. r. vádlott okmányait találták meg, semmilyen tárgy nem került elő, mely arra utalt volna, hogy a lakásban más is élt volna rajtuk kívül.

A törvényszék a bizonyítékok helyes mérlegelésével vetette el a III. r. vádlott vallomásának azon részét, miszerint nem tudott arról, hogy az általa ápolott növények kábítószernek minősülnek. A helyszíni szemle jegyzőkönyv alapján feltárható volt a

ház speciális átalakítása, az ültetvények jellege, az áramvételezési technika, melyek mind arra utalnak, hogy olyan tevékenység folyt az ingatlanon, ami nem törvényes. A botanikus és vegyész szakértő véleménye alapján az is egyértelműen megállapítható, hogy a házban marihuánát termesztettek.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak esetében a vagyon elleni bűncselekmény elkövetése is kétséget kizáró módon bizonyított. Az I. és a II. számú tanúk vallomásaikban részletesen nyilatkoztak a szabálytalan áramvételezés tényéről, kivitelezéséről, ezt egyébként a fényképfelvételek és mérőlapok is megerősítették. A III. r. vádlott a házban élt, azt nem is hagyta el, nyilvánvalóan észlelnie kellett, hogy milyen átalakításokat eszközöltek, illetve, hogy az ültetvény gondozásához a megfelelő fény biztosítása miatt speciális kialakításokat végeztek. Az elsőfokú bíróság - helyesen eljárva - a szabálytalanul vételezett áram mennyiségének megállapítására igazságügyi erősáramú villamos hálózatok és villamos biztonságtechnikai szakértőt vont be.

A III. r. vádlott védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, mely a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelt védekezésének elfogadását célozta. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I. r., II. r. és a III. r. vádlottak bűnösségére.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 26-28. oldalán részletesen vizsgálta az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján történt hatálybalépésére tekintettel, hogy a vádlottakra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

Azt a másodfokú bíróság a következőkkel egészíti ki: az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak csak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárást kellett feltüntetni az ítéletben, s ilyen kizáró rendelkezés hiányában a határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítéltet a büntetés-végrehajtási bíróság bocsáthatta feltételes szabadságra, ha - különösen a büntetés végrehajtása alatt tanúsított kifogástalan magatartására, és arra a készségére tekintettel, hogy törvénytisztelő életmódot fog folytatni - alaposan feltehető volt, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül is elérhető. Ebből következően a korábbi törvény a feltételes szabadságra bocsátás engedélyezését kifejezetten a büntetés végrehajtása, nem pedig a büntetés kiszabása körében szabályozta. A feltételes szabadságra bocsátás kérdésében ugyanis a törvény egyéb rendelkezéseire is figyelemmel automatizmusok

érvényesültek, amelyek az elsőfokú ítélet rendelkezéseitől függetlenül, a törvény kötelező szabályai alapján működtek.

Ezzel szemben a 2012. évi C. törvényben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik, ezáltal a büntetés kiszabása során értékelendő.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén - ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, - a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetében háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

E szabály sem tekinthető mérlegelési lehetőséget biztosító rendelkezésnek, mivel a kétharmad kitöltésénél kedvezőbb rendelkezés alkalmazását a törvény kizárja, ennél súlyosabb feltételes szabadság kiszabhatóságáról viszont nem rendelkezik, így a nulla poena sine lege elvének sérelme nélkül kedvezőtlenebb rendelkezés alkalmazására sincs törvényes lehetőség.

Az új büntető anyagi jogszabály 38. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját ügydöntő határozatában a bíróság állapítja meg, a feltételes szabadságra bocsátás immár nem a büntetés-végrehajtás, hanem a büntetés kiszabásának kérdésévé vált. Ennek magyarázatát a törvény indokolása akként foglalja össze, hogy „azok az elkövetők, akik még korábban nem követtek el vagy csak viszonylag régebben követtek el olyan bűncselekményt, amely miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték őket, nagy valószínűséggel könnyebben és hamarabb visszailleszkednek a társadalomba és törvénytisztelő életmódot folytatnak, ha korábban feltételes szabadságra kerülhetnek. Feltételezhető, hogy az ő vonatkozásukban a feltételes szabadság is eredményesen telik el.”

A Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye szerint is határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Fenti szabályozásra tekintettel a másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék döntésével, miszerint az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, különös tekintettel a szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának szabályozása miatt, erre figyelemmel az I-II-III. r. vádlottakkal szemben helyesen járt el, amikor a 2012. évi C. törvényt alkalmazta.

A cselekmények közül a tényállás II. pontjában foglalt vagyon elleni bűncselekmény minősítése helytálló, azonban a tényállás I. pontja szerinti, I-II. r. vádlottak által

megvalósított cselekmény minősítése tekintetében az ítélet tábla eltérő álláspontra helyezkedett.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet 24. és 28-29. oldalán kifejtett álláspontja szerint a nagy összegű lefoglalt készpénz, illetve a folyamatos nagy összegű utalások és az I-II. r. vádlottak bevallott jövedelme alapján alappal merülhet fel, hogy az a termesztett kábítószer értékesítéséből származhat; illetve

- a termesztett és a lakásban talált kábítószer nagy mennyiségéből,
- a lakásban lefoglalt, a kábítószer adagolására szolgáló mérleg, kábítószerrel szennyezett műanyag tasakok tartásából és
- a nagy mennyiségű, lefoglalt készpénzből

lehet arra következtetni, hogy a termesztés nyilvánvalóan kereskedelmi céllal történt, a III. r. vádlott kizárólag a termesztésben vett részt, míg az I-II. r. vádlottak pedig a termés ütemezett elszállításában és a forgalomba hozatal megszervezésében.

Önmagában a nagy mennyiségű marihuána termesztéséből feltételezhető, hogy a termesztő azt nem saját céljára szánja, hanem forgalomba kívánja hozni, vagy kereskedni akar vele, különös tekintettel arra is, hogy a vádlottak nem fogyasztottak kábítószerrel. Ahhoz azonban, hogy a forgalomba hozatali vagy kereskedési szándékra megalapozottan lehessen következtetni, többlet-magatartásra van szükség, ami azt igazolja, hogy az elkövető a terjesztői magatartást megkezdte. Eltérő felfogás ellentétben állna azzal a jogalkotói akarattal, amely minősített esetként súlyosabb büntetéssel fenyegeti a jelentős, illetve különösen jelentős mennyiséget termesztő elkövetőt. Ha valaki nagytételben termeszt marihuánát, - ellenkező bizonyítási adat hiányában - nem az tételezhető fel, hogy azt rendszeres haszonszerzés végett kis tételekre porciózva, közvetlenül a fogyasztóknak kívánja értékesíteni. Éppen ellenkezőleg, a nagy tételben termesztett marihuána a nagy tételben történő forgalomba hozatal szándékát támasztja alá.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat, illetve a BH 2002. évi 299. számú jogeset is egyértelműen akként foglal állást, hogy a forgalomba hozatal - miként a kereskedelem is - nem szűkíthető le a tényleges átadásra, ez utóbbi magatartás jogilag akkor valósul meg, amikor az átadás kizárólag azért történik, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el. A forgalomba hozatallal szükségszerűen együtt járó átadás azonban ezt megelőzően több résztvevő tevékenységből tevődhet össze. Magában foglalhatja az eladók vagy a vevők felkutatását, ennek során közvetítők igénybevétele, előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, szállítóeszköz, a kísérők biztosítását stb; felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba. A forgalomba hozatal megkezdéseként értékelendő tehát a forgalmazással összefüggő résztvevő tevékenységek megvalósítása, befejezetté a cselekmény pedig akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is

hozzájussanak. A törvényi tényállás szempontjából a forgalomba hozatal, vagyis több személy részére történő hozzáférhetőség biztosítása az is, ha az egy személyen keresztül egyszeri átadással történik.

A kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, amelyek magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre. A forgalomba hozatal és a kereskedés elhatárolásának egyik alapja a haszonszerzésre törekvés.

A kereskedéssel szemben a forgalomba hozatal tekintetében önmagában a kábítószer termesztése, tárolása, birtoklása, raktározása nem eredményez befejezett bűncselekményt, releváns előzményi magatartás hiányában nem tekinthető készletezésnek és a forgalomba hozatalnál - a kereskedéstől eltérően - a bűncselekmény kísérleti stádiuma is megvalósulhat, ha a kábítószer átadása közben történik a tettenérés.

Jelen ügyben az ügyészi vádirat és az ítéleti tényállás is tartalmazza, hogy az I-II. r. vádlottak a kábítószerter ismeretlen társak részére értékesítették. Azonban sem a vádirat, sem a tényállás nem jelöl meg olyan személyt, akivel kapcsolatban ilyen cselekményt elkövettek volna, ennek megállapítására egyébként a rendelkezésre álló bizonyítékok, illetve a megállapítható tények - így az elsőfokú bíróság által hivatkozott nagy mennyiségű készpénz, kábítószer, mérleg, csomagolóanyagok - alapján, még következtetés útján sem is kerülhet sor. Maguk a vádlottak ilyen cselekményt nem ismertek el és egyetlen tanút sem sikerült a nyomozó hatóságnak felkutatni, aki vásárolt volna a terheltektől. Nem tárta fel a nyomozás, hogy ki volt a kábítószerter termeszto társaság felsőbb kapcsolata, nem várták meg, hogy a vádlottak a megtermelt kábítószerter átadják vagy annak átadását (akár kicsi, akár nagy tételben) megkíséreljék, hanem mindezek kinyomozását megakadályozva idő előtt beavatkoztak. Egyik vádlottnál sem bizonyított, hogy az értékesítés érdekében bármilyen további magatartást tanúsítottak volna, abból a körülményből, hogy a nyomozás során a szakértői vélemény alapján megállapítható, már előzőleg leszüretelt mennyiséget nem találták meg, önmagában nem következik, hogy az korábban átadásra került. A jelentős tőszámú kábítószer, illetve az adagolására, csomagolására szolgáló eszközök, nagy összegű készpénz birtoklása utalhat forgalomba hozatali vagy kereskedési szándékra, de önmagában csak ezen tények alapján nem lehet azt megállapítani, hogy a forgalomba hozatalt vagy a kereskedést az elkövető megkezdte. Az elsőfokú bíróság tehát a jelen ügyben a kereskedést a Be. 4.§ (2) bekezdésében foglalt alapelvet megsértve állapította meg. A bizonyítékok csupán arra utalnak, hogy a kábítószerter nagy tételben kívánták értékesíteni, nem pedig kis adagokban a fogyasztóknak. Ezért a másodfokú bíróság

a tényállásból mellőzte a kereskedés, ismeretlen személyek részére történő értékesítés megállapítását és azt rögzítette a történeti tényállásban, hogy a vádlottak a kábítószer nagy tételben kívánták ismeretlen személyek részére értékesíteni, illetve hogy a tőlük lefoglalt pénzt kábítószer termesztésre kívánták felhasználni.

Jelen esetben a kábítószer a terjesztés céljából történő átadás előtt lefoglalták, így a forgalomba hozatal céljából történő átadást a vádlottak nem kezdték meg, ezáltal a terjesztői típusú elkövetési magatartás nem jutott kísérleti stádiumba, a bűncselekmény előkészületi szakban rekedt [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés III. fordulója, (3) és (6) bekezdés b.) pont], mely egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Ugyanakkor a kábítószer termesztése megtörtént, ennek befejezett alakzatát megvalósították, ez a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b.) pont szerint minősülő kábítószer birtoklása büntettként értékelendő, mely öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat szerint bármely fogyasztói típusú elkövetési magatartás befejezett alakzatának megállapítása kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény - enyhébb megítélésű - előkészületének megállapítását. Erre tekintettel a befejezett, öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett termesztés az enyhébb megítélésű forgalomba hozatal előkészületének a megállapítását nem teszi lehetővé.

Ezért a másodfokú bíróság az I. r. és a II. r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményét a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésének I. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer-birtoklása büntettként minősítette, melyet a 2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés alapján társtettesként követtek el.

Egyebekben a vádlottak vagyon elleni bűncselekménye, illetve a III. r. vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményének minősítése - a lopás esteében a jogszabályhely felhívása is - helytálló.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében releváns körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel.

Az elsőfokú bíróság által az I-II. r. vádlottak terhén megállapított egészséget veszélyeztető bűncselekmény [2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés 4. fordulat

és (3) bekezdés] öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetet, míg a másodfokú bíróság szerinti minősítés, a társtettesként elkövetett kábítószer-birtoklása büntette [2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésének I. fordulataba ütköző és a (2) bekezdés b) pontja] öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. Ez a tény a kiszabott büntetés mértékének felülvizsgálatát indokolja.

Emellett a kábítószerrel visszaélés szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeres hatóanyag-tartalma, illetve a tőszám, mely körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni. Megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény - a gyakorlatban többször előforduló többbezerszeres mennyiségekhez képest - nem kirívóan társadalomra veszélyes, az súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát nem sokkal haladta meg, ezért valamennyi vádlott esetében lehetőséget látott a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a szabadságvesztés tartamát az I. r. és a II. r. vádlottak 6-6 évben, míg III. r. vádlottal szemben pedig - a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával - 4 évben határozta meg, a kiutasítás tartamának érintetlenül hagyása mellett.

Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény 37. § (3) bekezdés ad.) pont alapján a kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani. A III. r. vádlottal szemben a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú ítélet 33. oldal negyedik bekezdésben foglalt érvelést, esetében az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását érintetlenül hagyta.

A vádlottaktól lefoglalt pénz tekintetében a vagyonelkobzás elrendelése törvényes, a megváltoztatott tényállásra figyelemmel azonban annak jogszabályi alapja a 2012. évi C. törvény 74. § (1) bekezdés e.) pont.

A III. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletében a jogszabályoknak megfelelően rendelkezett a felfüggesztett szabadságvesztés büntetések végrehajtásának elrendeléséről, azonban az ítélet rendelkező része - nyilvánvaló elírás folytán - a Pesti Központi Kerületi Bíróság B.VIII.80.730/2008/7. számú jogerős ítéletével kiszabott, végrehajtani rendelt szabadságvesztés tartamát pontatlanul tartalmazta, ezt az ítélőtábla az iratok alapján helyesbítette.

Fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A III. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. törvény 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (2) bekezdés és a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. év június hó 11. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.	Dr. Sebe Mária s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. év július hó 12. napján kelt **4.B.74/2012/118. számú** ítélete I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.404/2013/14. számú** ítéletében foglalt változtatásokkal **2014. év június hó 11. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. év június hó 11. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő